# ഇന്നും കൂടെ നടക്കുന്ന ആ ശാന്തവെളിച്ചം

(സൺഡേ സ്കൂളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള 7 മിനിറ്റ് ദൈർഘ്യമുള്ള നാടകം)

👥 കഥാപാത്രങ്ങൾ - കഥാകാരൻ / ആഖ്യാതാവ് (ശാന്തവും ഗംഭീരവുമായ ശബ്ദം), കുട്ടി (വികാരഭരിതമായ ഭാവം), കൂട്ടുകാരൻ / കൂട്ടുകാരി (ജിജ്ഞാസയുള്ള ഭാവം), ഫാ. ചെറിയാൻ (ശാന്തത നിറഞ്ഞ മുഖം, പതുക്കെയുള്ള ചലനങ്ങൾ), സാക്ഷി (ആഴത്തിലുള്ള ശബ്ദം, ചിന്താകുലൻ)

രംഗം **1:** ആ വാർത്ത **(1** മിനിറ്റ്**)**

[സ്റ്റേജ് ക്രമീകരണം: മങ്ങിയ വെളിച്ചം. കഥാകാരൻ ഒഴികെയുള്ള എല്ലാ നടന്മാരും സ്റ്റേജിൽ അവിടെവിടെയായി നിശ്ചലരായി നിൽക്കുന്നു. 3 സെക്കൻഡ് പൂർണ്ണ നിശബ്ദത.]

കഥാകാരൻ (പതുക്കെ, മൃദുവായ ശബ്ദത്തിൽ):
ചില വാർത്തകൾ ഒച്ചവെച്ചല്ല വരുന്നത്... അവ വളരെ നിശബ്ദമായി വന്ന്... നമ്മുടെ ലോകത്തെയാകെ മാറ്റിമറിക്കും.

[കുട്ടി ഒരു കൈയിലെ ഫോണിലേക്ക് നോക്കി മുന്നോട്ട് വരുന്നു. കൈകൾ ചെറുതായി വിറയ്ക്കുന്നുണ്ട്.]

കുട്ടി (തകർന്നുപോയ സ്വരത്തിൽ, പതുക്കെ വായിക്കുന്നു): "ഫാദർ ചെറിയാന് ഒരു അപകടം പറ്റി..."
[ഒരു നിമിഷം. ആഴത്തിലുള്ള നിശബ്ദത. കൂട്ടുകാരൻ പെട്ടെന്ന് കുട്ടിയുടെ നേരെ തിരിയുന്നു.]

കൂട്ടുകാരൻ (ആകാംഷയോടെ): എന്ത്? സാരമുള്ളതൊന്നും ഇല്ലല്ലോ, അല്ലേ?
കുട്ടി (ഒന്നും മനസ്സിലാകാതെ, തളർന്നുപോയ ഭാവത്തിൽ): എനിക്ക്... എനിക്കറിയില്ല...

സാക്ഷി (ചെറുതായി മുന്നോട്ട് വന്ന്, താഴ്ന്ന സ്വരത്തിൽ): ആളുകൾക്ക് ആദ്യം ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല... പക്ഷേ അവരെല്ലാം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങി.

[എല്ലാ നടന്മാരും തല ചെറുതായി താഴ്ത്തി 2 സെക്കൻഡ് പ്രാർത്ഥനാഭാവത്തിൽ നിൽക്കുന്നു.]

രംഗം **2:** കൂടെത്തന്നെയുള്ള സാന്നിധ്യം **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചത്തിന് അല്പം കൂടി തെളിച്ചം വരുന്നു. ഫാ. ചെറിയാൻ ഒരു വശത്തുനിന്ന് ശാന്തമായി വന്ന് ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു.]

കൂട്ടുകാരൻ (പതുക്കെ സ്റ്റേജിന്റെ നടുവിലേക്ക് നടന്ന്, ജിജ്ഞാസയോടെ):
എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എപ്പോഴും പറയുന്നുണ്ടല്ലോ... ശരിക്കും ആരായിരുന്നു അദ്ദേഹം?
കുട്ടി (ഫാ. ചെറിയാന് ചുറ്റും പതുക്കെ നടന്ന്): ഒരു ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ കണ്ടാൽ ഒരുപക്ഷേ നീ അദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധിച്ചെന്നുപോലും വരില്ല...

കൂട്ടുകാരൻ (അത്ഭുതത്തോടെ): പിന്നെന്താ എല്ലാവർക്കും അദ്ദേഹത്തോട് ഇത്രയധികം സ്നേഹം?

കുട്ടി (മൃദുവായി): കാരണം... അദ്ദേഹം നമ്മളോട് ഒരു വട്ടം സംസാരിച്ചാൽ, നമ്മളെ ആരെക്കെയോ ആയി പരിഗണിക്കുന്നത് പോലെ തോന്നും.

[ഫാ. ചെറിയാൻ പതുക്കെ തലയുയർത്തി നോക്കുന്നു, മുഖത്ത് ഒരു ചെറിയ പുഞ്ചിരി]

ഫാ. ചെറിയാൻ (വാത്സല്യത്തോടെ, പതുക്കെ): മാഷേ... സുഖമല്ലേ? (OK അല്ലേ?)

[കുട്ടി നേരെ നോക്കാൻ മടിച്ച് തലതാഴ്ത്തുന്നു]

കുട്ടി: അതെ... എനിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല...

[ഫാ. ചെറിയാൻ അനങ്ങാതെ, ദയയോടെ നോക്കി ഇരിക്കുന്നു — 3 സെക്കൻഡ് നിശബ്ദത]

കുട്ടി (ഇടറിയ ശബ്ദത്തോടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേക്ക് നീങ്ങി):
...ഇല്ല... എനിക്ക് സുഖമല്ല...

കൂട്ടുകാരൻ (ഇതെല്ലാം നോക്കിനിന്ന് പതുക്കെ ചോദിക്കുന്നു): നീ ഒന്നും പറയാതിരുന്നിട്ടും അദ്ദേഹം എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു?

ഫാ. ചെറിയാൻ (ആശ്വസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മൃദുവായി): കാരണം... നീ വാക്കുകൾ കൊണ്ടല്ലെങ്കിലും, നിന്റെ മൗനം കൊണ്ട് എന്നോട് സംസാരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

കഥാകാരൻ: അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ നടക്കുകയായിരുന്നില്ല... മറിച്ച്, അവരുടെ മുറിവുകൾ ഉണങ്ങുന്നതുവരെ അവരുടെ കൂടെ നിൽക്കുകയായിരുന്നു.

രംഗം **3:** ചെറിയ കാര്യങ്ങളിലെ സ്നേഹം **(2** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം കുറച്ചുകൂടി തെളിയുന്നു. രംഗം കുറച്ചുകൂടി സാധാരണമായ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്ക് മാറുന്നു.]

സാക്ഷി (സ്റ്റേജിലൂടെ പതുക്കെ നടന്ന്): വലിയ വലിയ കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടല്ല... ചെറിയ നിമിഷങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം മാറ്റിയത്.

[ഫാ. ചെറിയാൻ എഴുന്നേറ്റ് നിന്ന്, ദൂരേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു]
ഫാ. ചെറിയാൻ**:** അങ്ങോട്ട് നോക്കൂ...

കൂട്ടുകാരൻ (സാധാരണ മട്ടിൽ): എന്താ അവിടെ?

ഫാ. ചെറിയാൻ**:** ആ വീശുന്ന കാറ്റ്... ആ പച്ചപ്പുനിറഞ്ഞ പാടങ്ങൾ... എത്ര മനോഹരമാണെന്ന് നോക്കൂ...

കൂട്ടുകാരൻ (തോൾ കുലുക്കി): ഇതൊക്കെ ഞങ്ങൾ എന്നും കാണുന്നതല്ലേ.
[ഫാ. ചെറിയാൻ തല ചെറുതായി ചരിച്ച് പുഞ്ചിരിക്കുന്നു]

ഫാ. ചെറിയാൻ**:** നിങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്... പക്ഷേ, നിങ്ങൾ അത് ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ടോ?

[ഒരു ചെറിയ ഇടവേള. അഭിനേതാക്കൾ എന്തോ പുതിയ കാര്യം കാണുന്നത് പോലെ ദൂരേക്ക് നോക്കുന്നു.]

സാക്ഷി (ഇടറിയ, വികാരാധീനമായ ശബ്ദത്തിൽ): ഒരിക്കൽ... ഒരു പെൺകുട്ടിക്ക് അടിയന്തിരമായി ഒരു വൃക്ക (Kidney) ആവശ്യമായി വന്നു...

കൂട്ടുകാരൻ (പെട്ടെന്ന് തിരിഞ്ഞ്): എന്നിട്ട്?

സാക്ഷി: അദ്ദേഹം സ്വന്തം വൃക്ക അവൾക്ക് നൽകി.

[കുട്ടി ഞെട്ടലോടെ അല്പം പിന്നോട്ട് മാറുന്നു]

കുട്ടി: അദ്ദേഹത്തിന് പേടി തോന്നിയില്ലേ?

[ഫാ. ചെറിയാൻ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് ശാന്തമായി പറയുന്നു]

ഫാ. ചെറിയാൻ: എന്റെ ഒരവയവം കൊണ്ട് അവൾ ജീവിക്കുമെങ്കിൽ... ഞാൻ എന്തിന് മടിക്കണം?

[2 സെക്കൻഡ് പൂർണ്ണ നിശബ്ദത]

രംഗം **4:** അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതശൈലി **(1.5** മിനിറ്റ്**)**

[ഫാ. ചെറിയാൻ ഒരു ചെറിയ സഞ്ചി കയ്യിലെടുക്കുന്നു]

കൂട്ടുകാരൻ (സംശയത്തോടെ അദ്ദേഹത്തിന് ചുറ്റും നടന്ന്): നിങ്ങളുടെ പക്കൽ ആകെ ഇത്രയേ ഉള്ളൂ?

ഫാ. ചെറിയാൻ (തലയാട്ടി):അതെ, ഇത്രമാത്രം.

കുട്ടി: ഇതിനകത്ത് എന്തൊക്കെയാണുള്ളത്?

ഫാ. ചെറിയാൻ: എനിക്ക് ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ഇതിലുണ്ട്.

കൂട്ടുകാരൻ: അപ്പോൾ ബാക്കിയുള്ള കാര്യങ്ങളോ? സുഖസൗകര്യങ്ങളോ?

[ഫാ. ചെറിയാൻ ചെറുതായി പുഞ്ചിരിച്ച് കാണികളെ നോക്കുന്നു]
ഫാ. ചെറിയാൻ: യാത്രയിൽ ലഗേജ് കുറഞ്ഞാൽ... യാത്ര അത്രയും സുഖകരമായിരിക്കും. (Less luggage, more comfort).

കുട്ടി (ചിന്താക്കുഴപ്പത്തോടെ): പക്ഷേ നിങ്ങൾക്ക് ഇതിലും കൂടുതൽ വേണമെന്ന് തോന്നാറില്ലേ?

ഫാ. ചെറിയാൻ (ശാന്തമായി, എന്നാൽ ദൃഢതയോടെ): നിനക്ക് ഉള്ളതുകൊണ്ട് തൃപ്തിയാകുമ്പോൾ... മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കാൻ നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കൂടുതൽ ഇടമുണ്ടാകും.

കഥാകാരൻ: അദ്ദേഹത്തിന് സ്വന്തമായി ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല...
പക്ഷേ അദ്ദേഹം മറ്റുള്ളവർക്കായി എല്ലാം നൽകി.

രംഗം **5:** ആ അവസാന ദിവസം **(1** മിനിറ്റ്**)**

[വെളിച്ചം പതുക്കെ മങ്ങുന്നു. ചലനങ്ങൾ പതുക്കെയാകുന്നു.]

കഥാകാരൻ: ഒരു വൈകുന്നേരം... പതിവുപോലെ...
[ഫാ. ചെറിയാൻ പുറത്തു നടക്കാൻ പോകുന്നതുപോലെ സ്റ്റേജിലൂടെ പതുക്കെ നടക്കുന്നു]

സാക്ഷി: അദ്ദേഹം സവാരിക്കായി ഇറങ്ങിയതായിരുന്നു...
[പെട്ടെന്ന് ഒരു നിമിഷം — ഫാ. ചെറിയാൻ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ നിശ്ചലനായി നിൽക്കുന്നു]

കുട്ടി (പതുങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ): എന്നിട്ട്...?

സാക്ഷി (വളരെ വിഷമത്തോടെ): ആ അപകടം സംഭവിച്ചു...

കൂട്ടുകാരൻ (തീരാദുഃഖത്തോടെ): അങ്ങനെ... അദ്ദേഹം നമ്മളെ വിട്ടുപോയി.

[എല്ലാ അഭിനേതാക്കളും തല താഴ്ത്തുന്നു]

രംഗം **6: (1.5** മിനിറ്റ്**)**

[3 സെക്കൻഡ് നീണ്ട നിശബ്ദത]

കുട്ടി (പതുക്കെ തലയുയർത്തി):
അങ്ങനെയെങ്കിൽ... അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും ഇവിടെത്തന്നെയുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

കഥാകാരൻ (ശക്തമായ ശബ്ദത്തിൽ):
ഒരു വെളിച്ചം മറ്റുള്ളവരുടെ ഉള്ളിൽ ജ്വലിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ... അത് അണഞ്ഞുപോയി എന്ന് പറയാൻ ഒക്കുമോ?

[മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നും ഫാ. ചെറിയാൻ ശാന്തമായ വെളിച്ചത്തിലേക്ക് മുന്നോട്ട് വരുന്നു]
ഫാ**.** ചെറിയാൻ (പ്രകാശപൂരിതമായ മുഖത്തോടെ, ശാന്തമായി):
എന്റെ ജീവിതം അവസാനിച്ചു എന്ന് നിങ്ങൾ കരുതിയോ?

കൂട്ടുകാരൻ (ആശ്വാസത്തോടെ): ഇല്ല... അത് തുടരുകയാണ്...

സാക്ഷി: അദ്ദേഹം ബാക്കിവെച്ചുപോയ ഓരോ വാക്കുകളിലൂടെയും...

കുട്ടി: "മാഷേ... OK അല്ലേ..."

കൂട്ടുകാരൻ: "ലഗേജ് കുറഞ്ഞാൽ... യാത്ര സുഖകരമാകും..."

കഥാകാരൻ: അദ്ദേഹം നമുക്ക് വഴികാട്ടാൻ ഉപദേശങ്ങൾ തരികയല്ല ചെയ്തത്... അദ്ദേഹം തന്നെ ഒരു വഴിയായി മാറുകയായിരുന്നു.

അന്തിമ സന്ദേശം **(1** മിനിറ്റ്**)**

[ഫാ. ചെറിയാൻ സ്റ്റേജിന്റെ നടുവിലേക്ക് വരുന്നു, മുഖത്ത് ശാന്തമായ ഗാംഭീര്യം]

ഫാ**.** ചെറിയാൻ: വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നില്ല...
[മറ്റുള്ളവരെ ഓരോരുത്തരെയായി വിരൽ ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്നു]
മനുഷ്യരെ കാണുക. അവരുടെ വാക്കുകൾ ആഴത്തിൽ കേൾക്കുക.
ശബ്ദമില്ലാതെ, നിശബ്ദമായി സ്നേഹിക്കുക.

കുട്ടി:നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്കും വലിയ വിലയുണ്ടോ?

ഫാ**.** ചെറിയാൻ (തലയാട്ടുന്നു): തീർച്ചയായും, ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്കാണ് ഏറ്റവും വലിയ വില.

കൂട്ടുകാരൻ: ഞങ്ങൾക്കും നിങ്ങളെപ്പോലെ ആകാൻ കഴിയുമോ?

ഫാ. ചെറിയാൻ: നിങ്ങൾ സ്നേഹത്തിന്റെ വഴി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ... നിങ്ങൾ ഇതിനകം തന്നെ അങ്ങനെയായിക്കഴിഞ്ഞു.

⭐ അവസാന വരി (എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച് മുന്നോട്ട് വരുന്നു, ഉച്ചത്തിലുള്ള ശബ്ദത്തിൽ)

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്: "ആ വെളിച്ചം ഇല്ലാതാകുന്നില്ല... നമ്മളിലൂടെ അത് പടരുകയാണ്!"

[എല്ലാവരും പരസ്പരം കൈകൾ കോർത്തുപിടിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നെഞ്ചിൽ കൈവെച്ച് തല ചെറുതായി വണങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്നു]

എല്ലാവരും ഒന്നിച്ച്: "ദൈവമേ, അങ്ങയെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കാൻ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണമേ. ആമേൻ."

അവതരണത്തിനുള്ള ചില പ്രധാന നിർദ്ദേശങ്ങൾ:

1. സംഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിലെ നിശബ്ദതയ്ക്ക് (Pauses) വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. അത് കൃത്യമായി പാലിക്കുക.

2. ഫാ. ചെറിയാന്റെ കഥാപാത്രം എപ്പോഴും വളരെ പതുക്കെയും ശാന്തമായും മാത്രമേ ചലിക്കാവൂ.

3. അമിതമായി ശബ്ദമുണ്ടാക്കി അഭിനയിക്കാതെ, ശാന്തവും എന്നാൽ വികാരഭരിതവുമായ ശബ്ദം നിലനിർത്തുക.

4. ആളുകളിലേക്ക് സന്ദേശം എത്തിക്കാൻ കൺകോണുകളിലെ ഭാവങ്ങളും നിശബ്ദതയും ഉപയോഗിക്കുക.

5. നാടകത്തിന്റെ അവസാനം ദുഃഖത്തിലല്ല, മറിച്ച് വലിയൊരു പ്രത്യാശയിലാണ് അവസാനിക്കേണ്ടത്.